

Sonet I.
iz Sonetnog(a) vijenca Dragoj domovini

*Domovinu ja u srcu nosim svoju
sretna, smije li se ko sunce visoka;
a oko u tužnom rosim nespokoju
plače li ko rijeka modra i duboka.*

Dok zrcali more sjene galebove,
blâgo travu pase, pšenica se zlati,
vijenac mojih sanja – zavičaj – me zove
uspavanku nježnu da mi pjeva mati.

Kada zamiriši krasno poljsko cvijeće,
dunja na ormaru što ju baka drži;
kad lasta pod svoju strehu sretna slijeće
i *ilinštak žarki* svaku travku prži,

domaću riječ čujem što ju srce treba –
roda moga jezik uzdižem do neba.

Irena Stanić Rašin